

v zbadljivi in šaljivi obleki.

Letnik I. (XVI.)

V Ljubljani 10. julija 1884.

Štev. 3. (12.)

Izhaja po dvakrat na mesec v Ljubljani, in to: dne 10. in 25. ter velja celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr. in četrť leta 80 kr. Posamezne številke se dobivajo po 15 kr. v administraciji, Ključarske ulice (pod mestnim trgom) št. 3. Inzeratipo d. govoru.

Tužna pesem konja

iz slovenske na laško zemljó prodanega.

Zakaj se solzi mi okó?
Zakaj mi pobeša se griva,
Da skoro postala bo siva?
Zakaj mi tak peša teló?
Zakaj mi srcé je podrtó?
Življenje mi v káli zatrto?

Zagledal življenja sem luč
V slovenski prekrasni planjavi,
V sená predulhtečí vonjavi,
Ki ni mi zatróvala pljučí;
Planinsko sem zobal tam travo,
Hladil pa sem z bistro se Savo.

Oh, moj gospodár je bil mil,
Kak sládke so bile mi jasli!
In če smo na prostem se pasli,
Nas s kletvijo nihče podíl.
Glasovi, če tužni, veseli,
Slovenski v uhó so doneli.

Če vozil sem ali orál,
Če brano po njivi sem tirál,
Pridelke po polji pobiral,
Če truda prav mnogo prestal,
Če tudi me bič je ofliknil, —
Jaz nisem bolesti zaviknil.

Sem vprežen bil v marsikak voz,
In vozil gospóda in kmeta
Ter fante in brhka dekleta,
Vesel sem bil vedno vseskoz.
Če družba je bila vesela,
Domače mi pesmi je pela.

Kako da sem v tujce prišel?
To žalostna je pripovedka, —
Pa žalibog! vendar ne redka:
Gospóda sem kmeta imel.
Ki v stiske je hude zabredel,
Pomagati sebi ni vedel.

Prikaže se davkar pred hlev,
Prostore ogleda si hiše,
Prešteje, na listič zapiše,
Kar bilo govejih je rev.
A meni dé kmetič: „Zdaj z mano
Boš moral na somenj v Ljubljano.“

Tu kmalu je kupca dobíl,
Denarje debele sta štela,
Potém sva slovó mi-dva vzela,
A on, prav ko jaz, se solzil.
Kupéc pa zdaj z drugimi mene
Na južno lahonsko stran žene.

Kako se mi tukaj godí!
Nesrečna je, grozna osóda;
Prekrutega imam gospoda,
Ki vedno me v dir le podí;
Slabosti kostí so mi bolne,
A on me le tepe in kolne.

In káko tu vozim druhál!
So lahi in še „irredenti“,
Za vislice vsi „kompetenti“,
Vsak Avstriji brž bi zavdál.
In petje mi tuje kroženje,
Neznano mi divje roténje.

„Oj, kje so zelene goré!
Kje mili, domačí glasóvi,
Košati in hladni gozdóvi,
Kje bistre in hladne vodé!“
Takó zdaj trpin jaz zdihujem,
Po svojem domovji žalujem.

Po večkrat sem jeze zelén,
V obupu sem svojem to sklenil:
V propád bom, dá! z vozom ukrenil,
Če bode na njem rod strupén.
Res bo mi življenje končano, —
A nekaj jih v smrt bo šlo z mano.

Pavliha.

To je zdaj čudno po svetu. V Aziji je vojska, v Afriki je menda nehala ali pa ne, jaz tega ne vem natančno, ker nisem vladen poročevalec. Sem le memo skočil s svojo marelo, ker ta reč, čeravno krvava, je vendar dolgočasna in jaz ne bom velikim vladam hodil na pomoč s svojo marelo; posebno pa še Angležem ne, ker ti so že taki, kakor pri nas judje. Dosti!

V Azijo sem le nekoliko pogledal, a kaj mislite, kóga sem srečal? Bes te plentej! Grozno babo, gnjusno, smrdljivo in gnjilo. Se ve, da sem jaz pogumen in moja marela tudi — skoro ona še bolj kakor jaz. A ko zagleda baburo, se strese in reče:

„Zdaj pa le beži, Pavliha!“

„Zakaj?“ — prašam jaz; — „ali je to taka pošast, da se je bojiš?“

„Jaz ne“ — je odgovor marele — „meni ne more nič, pač pa tebi, in jaz te ne morem braniti.“

„Oj, kaka strašanska pošast pa je to?“ — prašam zavzet.

„Kolera“ — odgovori marela.

„Kam pa je namenjena ta strašna pošast? Prašaj jo!“

„V Evropo in zdaj na Francosko“ — je odgovor marele, ko se je z grozno starko zmenila; — „pravi, da mora zadaviti zopet nekaj ljudi, najprvo Francozov, in potem bo šla še nekaj izbrat si po drugih evropskih deželah.“

Jaz se ne bojim kmalu česa, ali kar mi je povedala marela, mi je dalo skok, da sem bil brž zopet blizo dóma. S tako pošastjo, kakor je kolera, se nisem upal ravšati, ker to ni špas; če imam marelo še tako dobro, mi ne pomaga nič; mene zgrabi ta kuga za vrat, me zadavi in na svetu ostane le moja marela.

Skočil sem v Gorico. Tam pa še le, tam! Ravno so nameravali blagosloviti zastavo „slovenskega delalnega podpornega društva“. Pa — saperlot! Se vé, če bi imel jaz oblast, bi lahoni in „irredentovci“ ne nosili tako glave pokonci, da se narodnjaki ne morejo postaviti tako, kakor bi se spodobilo. Sploh — zaongavili so jo tako, da iz vsega ni bilo nič, kar je mene silno jezilo. Zato stopim brž v Trst in ko me zagleda Pretis, se brž umakne. Toda meni se ne uide tako brez nič, vjamem ga za frak in ko me prestrašen praša, kaj mu hočem, rečem mu kar v obraz:

„Ti čudna stvar božja ali čegava si! Kaj pa je to? Meniš mar, da Slovenec na Goriškem in Primorskem sploh nič ne velja? Zdi se mi da si bolan. Jaz sem tudi kos doktorja, pokaži mi jezik!“

Nekoliko se obotavlja, ko pa moja marela nekaj nemirna postane, pokaže mi vendar jezik. Pogledam ga in rečem:

„Prijatelj, bolan si! Jezik tvoj je čuden, nima prave barve; plesnjiv je na lahonsko in nemško stran. To je huda bolezen, ki ne škoduje le tebi, ampak veliko bolj drugim.“

„Od kod prihaja ta bolezen?“ — se upa prašati me.

„Od kod? Iz želodca“ — rečem jaz.

„Kako to? — črhne plašen.“

„Zato, ker imaš v želodcu Slovence, in ti so neprebavljiva jed. Dokler boš imel apetit do teh, ne bo bolje ne tebi in ne njim. V drugem se pa dosti pozna. Najbolje, da bi ti prej ko prej pobral kopita in šel, ker Trst in ti — to ne gre skup. Pojdi v Milan ali pa v Berlin in bolje bo zá-te in za druge. Samo lahoni bodo jokali za tabo.“

To sem rekel pa sem se zasukal na peti in odšel. Nevoljen sem bil tako, da nisem videl koroške dežele in sem stopil vá-njo ravno med Slovence. Ko sem se pa zdramil, videl sem, kako delajo tam z njimi. Stopil sem k deželnemu predsedniku in ga zavoljo tega oostro prijel. Pa kaj mi je rekel?“

„Pojdi k ministerskemu predsedniku grofu Taaffeju in prinesi mi ukaz, da naj tukaj zabranimo ponémčevanje Slovencev. Iz srca rad bom jaz potem to storil.“

Se ve, po takem ugovoru sem moral omolkniti. S Taaffejem sem že mnogo govoril, a njega se nič ne prime, ker on ne ume slovenski. No, pa mislim, da se bova že še zmenila o tem, če bova oba dosti dolgo živela.

S Koroškega sem stopil na Kranjsko, ker sem slišal od Ljubljane glas, kakor od nemčurskega zvončka. Čeravno truden, vendar grem gledat še, kje zvončka tako čudno, kakor z ubitim zvoncem. In našel sem kraj, namreč v kazini. Kdo je gonil tisti nemčurski počeni zvonček? Znani nemčurski mežnarji, ki zdaj delajo in zvoné na vse moči za nemški „šulfuks“ — hočem reči „šulferajn“. Jaz sem te čudne in smešne ljudi nekoliko časa gledal in bi bil rad še kterege dobil, da bi se bila jim skupno smijala, pa ga ni bilo. Videl pa sem tam Suppppanna, Šraja, Dežmana, Pirkarja in še nekaj takih velikosti. Samo to se mi je čudno zdelo, da so tisto nemško zastavo skrili v senco pod kostanje: jaz bi jo bil obesil na najviši kazinski dimnik. Pa to gospóde ni motilo, peli in pili so in skupili vsega skup 1 milijon 500.000. Sploh — jaz sem se smijal, posebno še, ko so zakročili tisto nemško pesem „Boht am Rajn“. Psi pa, kar jih je bilo, so cvilili, da sem jaz popihal jo v čitalnico, kjer sem dobil znance, katerih tam ni, pa se njih senca vendar še pozná po stoléh ali zidovji. No, dobro je bilo, ne rečem nič. Bom še prišel.

Potem stopil sem domú in kam sem se napotil pozneje, bote že zvedeli. Morda Vam bom mogel povedati kaj posebnega mikavnega.

**Pirker ist noch Landesschul-
inspektor!**

Z Olimpa.

Dragi mi novi „Brencelj“!

Najprvo nekaj, kar ne bo zanimalo samo Tebe, ampak tudi druge, posebno ljubljansko škofijo. „Aha“ — misliš Ti — „to bo o novem škofu kaj, kterega tu nihče ne pozna.“ Pa motiš se, dragi mi „Brencelj“, ker o tem tudi mi nič ne vemo, kar pa nikakor ne ovira, da utegne biti najboljši. Recite: „vederemo!“

O novem vašem škofu toraj nič, dokler ga ne poznamo ne mi ne vi! Samo to glejte, da na Kranjskem ne bo zmanjkalo — Kranjcev. Zdaj si pa že uganil, kaj mi je pod peresom, namreč nihče drugi, ko France Kramar, bivši kanonik, deželni poslanec in še marsikaj drugega. Pri vas doli veljajo naslovi, pri nas ne več, tu smo vsi enaki in ne poznamo gospodov.

Pa naj Ti povem, kako je bilo to. Ravno smo bili pri kosilu, kar se sliši trkanje na vrata. Naš vratar pride povedat, da je zunaj častit starček v duhovenski obleki, kteremu je videti, da je zeló spehan. Prišel je iz Kranjskega.

„O, le noter ž njim, naj bo kdor koli!“ — veli Bleiweis — „če je iz Kranjskega, je že naš, ker tam sta le dva nemškutarja, pa še tista bi ne šla v ogenj za nemškutarijo.“

Vrata se odpró in — „o, moj najbližnji sosed“ — zavriska očka Bleiweis — „jej, jej! Kaj pa je tebe, stara kost, zapodilo iz svetá? Le brž sédi med nas in povej nam kaj! Gostilničar, zdaj pa najboljšega na mizo!“ — Gostilničar Kam hiti, mi razmaknemo stole, prišlec, kterega si že uganil, prisede k nam, nekaj za zobé je še tudi na mizi in tako se prične kmaľu živahen razgovor.

„Ej, veste kaj“ — reče slednjič Kramar — „zakaj sem se naveličal doljnega svetá, veste vi vsi ravno tako dobro, kakor jaz; čemu bi vam to nadrobno razlagal? Nič ne gre tako, kakor bi moralo iti pri nas. Če ni tujcev in nemškutarjev, se pa domači kavsajo, in med duhovščino — — tudi ni veliko bolje. Jaz ne vem, kake ljudi rodi zdaj svet, a taki niso več, kakor smo bili mi. Bog vas živi!“

Vsi vzdignemo kozarce in odzdravimo prišlecu, kterega smo kaj veseli. In res, tako kratkočasen in šaljiv je, da zdaj po kosilu večkrat še nekoliko posedimo in katero rečemo, ki bi pa doli pri vas ne ugajala vsakemu. Ustanovili smo celó „gadóvo mizo“, kakoršna je bila nekđaj doli pred škofijo“, in Blasnik, naš stiskar, že tiska diplome za ude. Vsak se pa ne sprejme, kakor se doli ni, kakor veš. Tebe bi že sprejeli, če bi prišel. — — Toda odpusti! Jaz še zmiraj mislim, da pišem staremu „Brenceljnu“, ne pa novemu. Če bi Ti, novi, k nam prifrčal, zapodimo Te nazaj, imaš doli preveč in prepotrebne posla; preveč je še takih, ktere moraš opikati, in se jih bo še rodilo. Le ostani doli in pikaj na vse strani, kjer je kaj pikanja vredno, brez ozira na stan, narodnost in spol.

Zdaj kaj drugega! Mi od tod z višave opazujemo, da vaši sovražniki ob okrožji povsod skušajo vas stisniti in da so najtrdnjše jedro še Kranjci, ker tukaj si nemšurski črv ne upa več tako glasno škripati, kakor drugje.

Najhujši črv je zdaj nemški „šulferaju“, ki slovensko drevo napada od vseh strani; pomaga mu še lahonska „trtna uš“, tudi „irredenta“ imenovana. Ta mrčesa sta čedalje drznejša in napadata slovensko lipo od vseh strani. Branite se ju z vso močjo, kajti če zdaj pridete zopet pod oblast „prokletih grabelj“, nikdar več se jih ne bote znebili. Žalostna osoda je res osoda Slovencev, ker se morajo boriti povsod za svojo narodnost, drugi narodi se pa lahko razvijajo v vsakem obziru ter množé si učenost in blagostanje!

Pri vas je pa najhuje še to, da med sebojni boj gre večidel le za osebe. Daj, reci tistim srboritim petelinom, ki se kavsajo po časnikih in tako s svojim besedovanjem pomažejo toliko belega papirja, nikomur na korist in le nasprotnikom v posmehovanje, — daj, reci jim, če so že tako boja željni, naj si kupijo korobače pa naj gredo v kak samotni kraj, na pr. na „suhi bajer“, pa naj se tam tepó, da se naveličajo ali jim bodo razbiti korobači. Menim, da to pretepanje po časnikih, ki bi imeli obdelovati važneje reči, ni nikomur na čast. „Pejte, pejte“ — je rekel Bleiweis — „to so otroci, ne pa možaki. Včasih so bili slovenski listi šole za ljudstvo, zdaj so pa nekteri pódi, po kterih cepci pojó — pa ne po snopih, ampak po glavah. Po nekterih se pa res prazna slama mlati. Pejte, pejte!“

„I, kaj bi pa listi, kterih je zdaj že toliko in veliko odveč, pisali, če bi takih preprirov ne biló“ — opomni nekđo.

„Saj imajo splošnega sovražnika nemškutarja“ — odgovori očka, — „naj se zaletavajo v tega, je še dosti močan, če prav se morda to ne vidi. Sploh pa — ali ste kedaj slišali, da je kdo iskal vojske samo zato, da so se njegovi vojaki topli in pobijali?“

Vse omolkne na to, tudi jaz, in zdaj končam pismo prepuščaje Ti, da si zajameš iz njega nauk ali pa tudi ne, kakor Ti drago. Prihodnjič kaj drugega.

Ves Tvoj

Miroslav.

Šuklje še ni deželni šolski nadzornik.

Lisičji krčmar.

Kako zviti in premeteni utegnejo biti krčmarji, kaže ta dogodba.

Nek krčmar je imel slabo pijačo in zato ga je vse popustilo, da jé že v svoji krčmi sedel prav sam in zdehal. Premišljuje in premišljuje, kako bi si pomagal. Dobre pijače noče napraviti, ker bi bila predraga in premalo dobička. Kaj sklene lisjak? Naroči si novega „Brenceljna“ in kupi knjigo „*Ne v Ameriko!*“ In glej čudež! Odslej ima vse polno, ker nekteri beró oboje sami, drugim pa bere on ali njegov deček in če komu posodi knjigo, mora dati ta za liter ali še več; zdaj je pijača vsem prav. Tako si je pomagal mož, da se mu zdaj dobro godi, in to s pravmalo denarjem, z borimi *4 goldinarji!*

Pa ne, da bi ga kdo posnemal!

Drobnice.

* „Tajčkrajnerska“ ponosnost. Pred sodnika pride nekdo in sodnik ga ogovori: „Kaj bi radi, človek?“ „A prišlec se mogočno postavi in reče: „Jaz nisem človek, ampak „tajčkrajner“. — Sodnik: „Tako? Od kod ste pa prišli?“ — Prišlec: „Nisem prišel, ampak se pripeljal.“ — Sodnik: „Tako? Kdo je bil pa na vozu, pred katerim ste bili vpreženi?“

* *Otročje jezikoslovje.* Tonček: „Kako rečeš ti svojemu očetu?“ — Janezek: „Ata“. — Tonček: „To ni prav! Jaz rečem papa.“ — Janezek: „Zakaj „papa“?“ — Tonček: „Zato, ker skrbé, da dobim jaz pape.“

* *Kaj je telegraf.* Kočevar in Ribničan sedita skup v pogovoru in beseda pride tudi na telegraf. „To se mi čudno zdi in ne morem umeti“ — pravi Kočevar — „kako je to, da, če v Kočevji na drat vdari, pa v Ljubljani vedó, kaj hoče.“ — „Ali tega ne veš?“ — pojasni Ribničan; — „vidiš, to je ravno tako, kakor če stopiš psu na rep. S čem ti zacvili: z repom ali z gobcem?“ — „Z gobcem“ — reče Kočevar. — „No, vidiš, tako je tudi s telegrafom“ — pravi zmagonosno Ribničan.

* *Amerikansko.* Sodnik: Slišali ste, da ste obsojeni na vislice. Kdaj hočete biti obešeni? Morda v četrtek?“ — Obsojenec: „V četrtek je ravno 13. dan meseca in to je nesrečen dan.“ — „Toraj v petek?“ — Obsojenec: „Petek je slab začetek — pravi pregovor.“ — Sodnik: „Res je! V saboto pa jaz ne utegnem biti zraven, v nedeljo se ne sme nič delati, toraj tudi obešati ne. Bomo toraj odložili na pondeljek.“ — Obsojeni: „Pondeljek je bil ravno tisti dan, ko sem storil to, zaradi česar sem obsojen na vislice. Toraj je tudi nesrečen dan.“ — Sodnik: „Verjamem! Naredimo tedaj na torek.“ — Obsojenec: „V torek so me ravno prijeli zavoljo tega.“ — Sodnik: „Aha, umem, je bil tudi nesrečen dan. Naj bo v sredo!“ — Obsojeni: „V sredo? To pa že, to! Sreda je bila za-me zmiraj srečen dan. Če sem v sredo koga oropal ali ubil, me niso zasačili.“ — Sodnik: „Toraj bom rabeljna naročil za sredo?“ — Obsojenec: „Dobro!“ — Sodnik: „Dober dan! V sredo se vidi. Žandar, peljite gospoda v njegovo stanovanje!“

* *Posnemanja vredno.* V Krškem, kjer je profesor Šuklje največ (menda vse) glasov dobil pri volitvi, so narodnjaki, kateri so ga takrat volili, naredili med seboj pogodbo, da, kdor izreče ime „Šuklje“, plača liter vina. Do zdaj se je pa takega vina silno malo popilo in krčmarji jamrajo. — Kaj, ko bi se v Ljubljani sklenilo, da, kdor izgovori imena: Dežman, Suppppan, Šraj, Šafer, plača liter? Morda bi bili krčmarji tega veseli.

* *Pri urarji.* Kmetič prinese k urarju mahalo (pendikel) ure in prične se ta pogovor. Urar: „Kaj naj naredim s tem mahalom?“ — Kmetič: „Popravite ga!“ — Urar: „A kje imate uro?“ — Kmetič: „Ura je že dobra, visi doma na steni, samo ta-le vrag noče iti.“

* *Pri zdravniškem izpraševanju.* Predsednik komisije: Kaj bi storili Vi s človekom, ki bi n. pr. s 30 metrov visokega zvonika padel na trd tlak?“ — Izpraševani:

„Obvezal bi mu rane in ga dal prenesti v bolnišnico.“ — Predsednik: „O ne! pobrali bi kosti in ostanke njegove ter dali vse skup prenesti na pokopališče.“

Pretis je še cesarski namestnik v Trstu!

Zeló različne in zmešane novice.

Dr. Supppppann, Šraj, Šafer, Dežman in nekteri drugi bodo stopili v red trapistov, da bodo navadili se molčati, ker zdaj tako nimajo nobene besede več. Govori se, da bodo storili to tudi nekteri narodnjaki, in to iz raznih vzrokov. — Ko je vodja svoje kupčijske šole gosp. Mahr dal si napraviti 50letnico, je bilo učencem prepovedano kričati „živijo!“ Iz tega je sklepati, da je gosp. Mahr vnet Slovenec, ker noče, da bi mu učenci želeli dolgo življenje. — Ko so ljubljanski nemškutarji napravili veselico za nemški „šulferajn“, razobesili so med drugimi zastavami tudi črno-rudečo-rumeno, pa ta zastava ni bila nemška, ampak kazinska, in denar, kar so ga nabrali, darovali bodo za „Narodni dom“. Zdaj mislijo napraviti kegljanje na dobitke in prvi dobitok bo osel, ki ima na repu spričevalo, da se je s „šulferajnovim“ denarjem nemški naučil. — Štajarski nemškutarji so sklenili, po slovenskih pokrajinah, kjer nimajo nobenega upanja prodreti s svojimi kandidati pri volitvah za deželni zbor, nastaviti tiste kandidate, kakor Slovenci; na ta način upajo, da ti kandidati bodo potem propadli zato, ker bi jih oni priporočali. Jih vidite tičke, kako so zviti? — Dalje iščejo na Štajarskem nemčurji in zagrizeni nasprotniki Slovencev učitelja, izurjenega v olikanem pretepanji z gnojnimi vilami, koli, cepci itd.; „šulferajn“ bo k plači nekaj primaknil. — Na Koroškem so po slovenskih pokrajinah nemškutarji vstanovili slovenske šole za otroke, pa le od 1 do 5 let. Vsak otrok mora pri vstopu, to je: ko je star eno leto, odločno izreči in podpisati, da bo ostal zvest narodnjak. Druga novica je ta, da je na Tirolskem zmanjkalo živinorejcem bikov. Vsled tega utegnejo nemški in ponemčurjeni Korošci delati dobre kupčije, ker tam se jih še ne manjka. — V Gorici je morala slavnost blagoslovljenja zastave „delavskega podpornega društva“ izostati zato, ker tamošnji Slovenci niso imeli dosti mokrih cunj za Lahe in lahone. — Nekaj ljubljanskih gospej in gospodičin „šulferajnerske“ vrste je sklenilo napraviti „otročji vrt“ (Kindergarten), kjer bi se mali ostoci nemški učili. Da dokažejo korist tacega „vrta“, bodo hodile same leto dni vâ-nj in potem naredile skušnjo iz nemščine.

Javno obžalovanje.

Blagorodni g. dež. šolski inšpektor Pirkar!

Veselega srca gledali smo dol na Metliko, kjer so Vas tako slovesno sprejeli, da je bila ena sama noč deset nadzorniških let vredna, in tudi mi smo sklenili sprejeti Vas sijajno po našem starem slovanskem običaji in pokazati Vam s ponosom našo novo šolo in

nepričakovano povoljne nje uspehe; ali mi nismo bili tako srečni, da bi Vas bili mogli pogostiti kakor nekdanj Dežmana, zato pa naša nova šola živo obžaluje, da je g. deželni šolski nadzornik na svojem nadzorovanji še pogledal ni, in to obžalovanje z bridkim srcem vsemu svetu naznanja in blagega sočutja prosi.

Prijatelji šole na Radovici.

Oglas.

„Möttling ist ein Nest“ rekel je in opetoval posprdno v javnem c. kr. lokalnu vpričo svedokov dne 1 jul. p. n. Arnold Albineri, inšpektor zavarovalnega društva „Greshama“, — in zato dobil od sl. županstva metliškega „Verweis“ (ukor).

Kdor se tedaj želi s „Verweisom“ pobotati, sme javno in pred pričami porugljivo ponavljati: „Möttling ist ein Nest.“

To se daje na znanje in ravnanje vsem današnjim kulturonošcem, potujočim inšpektorjem, agentom, komedijantom, koncertantom in turistom, ki čutijo kako n e m š k o potrebo na potu skozi Metliko.

Župan: Medicinæ Dr. Brajdič.

Novi „Brencelj“ piše:

Gosp. M. P. v G. Vaš spis ne more v list in to iz raznih vzrokov. Sploh smo morali ta pot zavreči veliko dopisov — zakaj? ne moremo razlagati, nam manjka prostora. Brez zamere toraj, pa še kedaj kaj, le ne tako hudega!

Gosp. J. L. v P. Inserati so posebna reč, vsak list jih ima, zakaj bi jih ne imel „Brencelj“! Če jih naredi po svojem kopitu, kaj dé to? Prikrajšani naročniki s tem niso, kajti „Brencelj“ ima po šest strani, drugi taki listi pa le po štiri. To v pojasnilo Vam in drugim.

Gosp. K. A. na K. Mislimo, da smo Vam z današnjim listom vstregli.

Gosp. F. G. v T. Vi ste prehudi. Kaj bo še le, ko pride prava vročina! Obvite si glavo z mokro eunjo, morda bo bolje.

Dr. Tuna. Hvala! Zdrav! Delaj!

Današnjemu listu priložena je za naročnike 4. pōla povesti „Kako sem se jaz likal.“ Kdor je še ni naročil, naj se podviza, veljá samo 1 goldinar; dozda izšle pōle se mu dopošljejo. — Pri tej priliki bodi povedano, da je novi „Brencelj“ istega duha, kakor je bil stari, le opraviništvo se je spremenilo. Toraj naj se nihče ne boji kake prevare. Vredništvo listu je ravno tisto, kakor je bilo staremu. To pa ne brani, da ne vpeljemo kaj novega, ker svet gre vedno naprej.

INSERATI.

Kavarna „Merkur“

na mestnem trgu v Ljubljani.

A. Kam mahaš, prijatelj?

B. Saj vidiš, da sem vkrenil v kavarno k „Merkurju“.

A. Tako? Ali je tam kaj posebnega?

B. Kaj pa da! Zjutraj izvrstna bela kava, opoldne najduhtečiji „črni“, zvečer ravno tako. Razen tega najboljši čaj in druge pijače. Ako hočeš brati, imaš lepi dve mizi in veliko vsakovrstnih časnikov. Lahko se poskusiš tudi na biljardu, ker sta postavljena dva prav lična. Če si lep, se lahko gledaš v bistrih zrcalih, razen tega je pa tudi ves prostor na novo prebarvan. Postrežba je hitra in dobra.

A. Tako?! No, bom pa tudi jaz šel s tabo v to kavarno.

Alo, kegljat!

Kam?

V čitalnico ljubljansko, kjer je dobiti za 20 krajcarjev 10, 7, 5, 3, 2 in 1 zlat cekin, ne ponarejen. Kdor od prvega podere največ kegljev, dobí prvi dobitok, to je 10 cekinov. Do zdaj ni še nihče veliko naredil, le gosp. dr. Tine jih ima že 28. Toraj le po cekine v čitalnico, ker ponuja jih „Sokol“.

Po najviših cenah

kupuje baker (kupfer), cin, cink, svinec in staro železo

Ivan Dolhar,

Hrenove ulice št. 4 v Ljubljani.

Dobivajo se pri njem tudi lepa štedilna ognjišča (šparherdi) po najnižji ceni in jih po želji postavlja v kuhinjo z vso potrebno opravo vred.

➡ Za žejne in druge. ⬅

ALOJZIJ MAYER

prodaja in razpošilja najboljše Kozlerjevo pivo v butelijah (steklenicah), ki se v zabojih pošiljajo lahko križem sveta, ker ta izvrstna pijača ima to posebno dobro lastnost, da se drži najmanj 6 mesecev, za kar se daje poroštvo.

Posilja se v zabojih po 25 in 50 steklenic. Zaloga je za

Kozlerjevo zimsko pivnico

ob cesti proti Šiški.

Zamena obleke — dobra ali slaba?

Pride profesor na poti svojega življenja do te-le
podobe v žitu, ogleda si suktnjo in ker mu je všeč —

zameni svojo sukno z ono ter odide obhleden veliko
lepše ko prej, kakor kaže ta podoba. Če je le sebi
všeč v nji!